

©CLAES

HET
MONSTER
MET
DE GROENE
OGEN

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Voor Sil

1.

Hoewel het nog maar begin maart was, vond Matthias het buiten al warm genoeg om na de lunch naar hun favoriete bank op het schoolplein te gaan, zodat Dante de rest van zijn verhaal kon doen. Rani wilde protesteren omdat het volgens haar te koud was, maar de rest van de middagpauze in de gangen van de school doorbrengen was geen optie. Het was er overvol, verschrikkelijk lawaaierig en je kon er nergens apart gaan zitten, terwijl Dante er de voorkeur aan gaf dat anderen niet zouden horen wat hij te vertellen had. Maandag zou de hele school op de hoogte gebracht worden, had hij in de kantine gezegd, dat was vroeg genoeg, voorlopig hield hij het nieuws liever nog geheim. Rani besloot daarom om geen bezwaren te maken en met haar twee vrienden mee naar buiten te gaan.

Op het deel van het schoolplein dat voor de eerste- en tweedejaars was bestemd, liepen weinig leerlingen rond. De meeste bleven liever binnen, wat Rani best kon begrijpen. Met hun jassen goed dicht installeerden ze zich op hun bank onder de kastanjabomen die er nog altijd even kaal bij stonden als in hartje winter. Binnen drie weken begon de lente, maar daar was tot nu toe absoluut niets van te merken.

‘Zo, hier hoort niemand ons,’ zei Matthias. ‘Vertel verder.’

Dante liet met een zucht zijn rugzak op de plaveien zakken. Een paar weken geleden had hij zijn vrienden voor het eerst toevertrouwd wat zijn ouders van plan waren. De oorlog in Oekraïne was nu al een jaar bezig en voorlopig zag het er niet naar uit dat er snel vrede zou komen. In de les hadden ze geleerd over de inval van Rusland, de verwoestingen die de oorlog had aangericht, de honderdduizenden vluchtelingen die zich over heel Europa hadden verspreid en de moeilijkheden die ze ondervonden om een geschikt onderkomen te vinden, ook hier bij ons.

Vele van hen waren ondergebracht in door de regering voorziene opvangcentra, wat natuurlijk niet ideaal was omdat ze op die manier van de gewone bevolking gescheiden bleven en zich niet konden inburgeren, terwijl ze hier toch een hele tijd zouden blijven. Sommige hadden het geluk dat ze door een gezin werden opgevangen, maar dat was slechts een kleine minderheid. En daarom, had Dante gezegd, hadden zijn ouders besloten om ook enkele vluchtelingen in huis te nemen. Hun woning was immers groot genoeg, ze hadden twee vrije slaapkamers en het zou niet veel moeite kosten om een paar van die mensen, die alles hadden verloren, te helpen tot ze naar hun eigen land konden terugkeren.

Meneer en mevrouw Tavenier hadden contact opgenomen met de organisatie die verantwoordelijk was

voor de Oekraïense vluchtelingen en zich kandidaat gesteld om enkele van hen in hun huis onderdak te verlenen. Drie weken later werden ze uitgenodigd om kennis te maken met de mensen die geselecteerd waren om bij hen in te trekken. Het ging om een vrouw en haar twee kinderen die uit Charkov kwamen, een stad in het noordoosten van Oekraïne die zwaar beschadigd was tijdens de inval van het Russische leger. Bij het begin van de oorlog was hun appartement vernield en hadden ze noodgedwongen de vlucht genomen omdat ze dakloos waren en hun leven in gevaar was door de onophoudelijke bombardementen. Na een wekenlange omzwerving door Europa waren ze in ons land terechtgekomen en hadden ze tot nu toe in een opvangcentrum gewoond. De kinderen hadden er lessen Nederlands gekregen, maar hun moeder sprak alleen gebroken Engels en hun vader was niet bij hen, die vocht als soldaat in het Oekraïense leger.

Dat alles wisten Matthias en Rani al, maar dit weekend was het dan eindelijk zover en zouden mevrouw Reznikov en haar kinderen arriveren. Haar zoon heette Vasyl, haar dochter Elena.

‘Wat mijn ouders en ik eerst niet doorhadden,’ zei Dante, ‘is dat het om een tweeling gaat. Vasyl en Elena zijn even oud als wij. Vanaf maandag komen ze ook naar onze school.’

‘Weet je al in welke klas?’ vroeg Matthias.

‘In de onze,’ antwoordde Dante. ‘Mijn ouders hebben de zaak met de directeur besproken. Meneer Pae-

pen vond dat klas 204 het meest geschikt was omdat ik daarin zit en Vasyl en Elena mij al kennen. Nu ja, ze zullen me dan nog maar een paar dagen kennen, maar dat is beter dan helemaal niet.'

'Onze klassenlerares is dus op de hoogte van hun komst?' vroeg Rani.

'Ja. Mijn ouders zijn ook met mevrouw Peeters gaan praten. Ze hebben overlegd wat er moet gebeuren opdat Vasyl en Elena zich hier zo snel mogelijk kunnen thuisvoelen.'

'Het zal een hele aanpassing voor hen zijn,' zei Rani.

'Dat geldt ook voor onze klas,' meende Matthias. 'Ik veronderstel dat we allemaal een handje moeten toesteken, zeker wat Nederlands betreft.'

'Naar het schijnt,' zei Dante, 'spreken Vasyl en Elena al tamelijk vlot Nederlands, vooral Elena. Vasyl heeft wat meer problemen met de taal. Maar ook voor de andere vakken zullen we hen moeten helpen.'

'Dan weten we nu al wie hun bijles wiskunde kan geven,' grijnsde Rani.

'Ik natuurlijk,' bromde Dante.

'Tja, als je een bolleboos bent in wiskunde, ligt dat voor de hand.'

'Voor de leerkrachten zal het ook extra werk met zich meebrengen,' zei Matthias. 'Weten die al dat er twee buitenlandse leerlingen naar onze klas komen die heel wat leerstof in te halen hebben?'

'Ik veronderstel dat mevrouw Peeters hen op de hoogte heeft gebracht.'

‘Spannend allemaal!’ glunderde Rani.

‘Het is echt niet zo simpel als je denkt,’ zei Dante. ‘Gisteren nog heb ik een vervelende discussie met mijn ouders gehad. We hebben twee vrije slaapkamers, dat heb ik jullie verteld. Mijn vader stelde voor dat Elena en haar moeder elk een slaapkamer krijgen en dat ik de mijne met Vasyl moet delen.’

‘Ai, dat is minder leuk,’ schrok Rani.

‘Maar dat plan gaat niet door,’ zei Dante beslist. ‘Ik heb zolang geprotesteerd tot mijn ouders hebben toegegeven. Elena en haar moeder slapen in één kamer, Vasyl krijgt de andere. Er mag voor mij toch nog een beetje privacy overblijven.’

‘Vind ik ook,’ knikte Rani. ‘Ik zou hetzelfde gedaan hebben, al stelt dat probleem zich bij mij niet. Mijn moeder valt nog liever dood dan enkele compleet onbekenden in huis te nemen.’

Matthias wist waarom Rani dat zei. Ze was net als Dante enig kind, maar sinds de scheiding had haar moeder het moeilijk en gebeurde het af en toe dat ze te veel dronk, zodat Rani er op zulke momenten helemaal alleen voor stond. Hij vroeg zich af of zijn ouders zouden doen wat meneer en mevrouw Tavenier deden. Tot nu toe was dat onderwerp nooit ter sprake gekomen.

‘Mijn ouders,’ ging Dante verder, ‘hebben voor Vasyl en Elena elk een tweedehands laptop gekocht omdat ze die voor sommige lessen nodig hebben. En om naar school te komen mogen ze de fietsen van mijn moeder en vader gebruiken. Ik viel bijna van mijn stoel

toen ik dat hoorde. Ik mag die fietsen zelfs niet aanraken. Ze zijn nog geen halfjaar oud en ze waren erg duur.'

Op dat ogenblik rinkelde de schoolbel voor de eerste keer. Matthias, Rani en Dante stonden op en liepen naar de plaats waar hun klas moest verzamelen voor het tweede belsignaal. Onderweg zei Rani:

'Nog drie lesuren en dan is het eindelijk weekend.'

'Ja, hoera,' mompelde Dante.

'Hoezo?' vroeg Matthias. 'Zie je op tegen de kenismaking met Vasyl en Elena?'

'Weet ik eigenlijk niet.'

'Waarom dan dat *ja, hoera?*'

'Omdat jullie net zeiden wat een aanpassing het voor iedereen zal zijn: voor Vasyl en Elena, voor onze leerkrachten, zelfs voor de hele klas. Maar niemand heeft iets over mij gezegd. Ik moet me zowel thuis aanpassen als ervoor zorgen dat hier op school alles goed verloopt. Dat is dubbel werk.'

'We helpen je wel,' stelde Matthias hem gerust.

Dante keek hem even van terzijde aan. Toen zei hij:

'Daar houd ik je aan. Wees daar maar zeker van.'

's Avonds aan tafel vertelde Matthias wat er dit weekend bij Dante thuis stond te gebeuren. Tot nu toe had hij daar nog met geen woord over gerept omdat zijn zus dan ook op de hoogte zou zijn en Dante liever niet wilde dat het nieuws al bekend werd. Sofie was een jaar jonger dan hij, maar ze was een onverbeter-

lijke klets-kous en wat zij wist, wist de volgende dag de hele school.

‘Dat meen je niet,’ reageerde zijn vader ongelovig. ‘Nemen de Taveniers drie Oekraïense vluchtelingen op in hun huis?’

‘Ja, een moeder en haar twee kinderen: Vasyl en Elena. Maandag komen ze ook naar school. In onze klas.’

‘Alle twee in dezelfde klas?’ vroeg zijn moeder. ‘Hoe kan dat?’

‘Ze zijn even oud.’

‘Even oud? Broer en zus?’

‘Ja, het is een tweeling.’

‘Ach zo, op die manier.’

‘Waarom doen wij dat eigenlijk niet?’ vroeg Matthias. ‘Vluchtelingen opnemen.’

Zijn vader keek hem bevreemd aan.

‘Hoe stel je je dat voor, Matthias? We hebben niet eens één vrije slaapkamer, laat staan twee.’

‘Maar als we die wel hadden, deden we het dan?’

‘Mmm...’ zei zijn vader. ‘Dat weet ik nog zo niet.’

‘Waarom niet, papa?’ vroeg Sofie.

Hun vader legde zijn mes en vork neer.

‘Omdat zoiets altijd met de beste bedoelingen begint, maar na verloop van tijd wordt de situatie moeilijker en moeilijker.’

‘Voor de vluchtelingen?’

‘Nee, voor de mensen die hen in huis nemen. Probeer je maar eens voor te stellen hoe zo’n opvang in

zijn werk gaat. Dag in dag uit met enkele vreemden onder één dak wonen begint op den duur zwaar door te wegen. Ze spreken onze taal niet of heel gebrekkig, je hebt zo goed als geen privacy meer, het kost een heleboel geld en er duiken voortdurend praktische problemen op. Ik heb al vaak in de krant getuigenissen van mensen gelezen die het uiteindelijk moesten opgeven, hoe jammer ze dat ook vonden. Het is echt niet zo simpel als je denkt.’

Matthias spitste verrast zijn oren. Dat waren exact dezelfde woorden die Dante op het schoolplein had gebruikt. Hij hoopte maar dat meneer en mevrouw Tavenier de zaak niet hadden onderschat.

2.

Maandagochtend stond Matthias Dante op te wachten bij de fietsenstalling op het schoolplein, dat hadden ze gisteren zo aan de telefoon afgesproken. De kennismaking met hun gasten, had Dante gezegd, was tamelijk vlot verlopen. Mevrouw Reznikov verstond wel niet alles wat zijn ouders tegen haar in het Engels zeiden, maar wat ze niet begreep, vertaalden Vasyl en Elena naar het Oekraïens, zodat ze toch een min of meer normaal gesprek hadden kunnen voeren.

In de loop van zondag had Dante Vasyl en Elena de handboeken gegeven die zijn ouders van mevrouw Peeters hadden meegekregen en vak per vak besproken wat ze tot nu toe hadden geleerd. Daaruit bleek dat er hier en daar enkele problemen zouden opduiken. Voor geschiedenis bijvoorbeeld hadden ze natuurlijk iets heel anders gezien, maar de leerstof van fysica en scheikunde kwam grotendeels overeen. En ook voor wiskunde zou het waarschijnlijk wel lukken, voor Elena tenminste. Vasyl had meer problemen met het vak, dat was al in Oekraïne zo geweest.

‘Dan spijker jij hem toch bij,’ had Matthias gezegd.

‘Alsof dat zo simpel is,’ mompelde Dante in de telefoon en Matthias dacht: daar is dat woord weer.

‘Vasyl vroeg welke sportclubs er in de buurt zijn,’ ging Dante verder. ‘Ik heb gezegd dat jij hem dat zou vertellen.’

‘Ik?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen:

‘Wie heeft beloofd om mij te helpen? Dat was jij toch of ben je dat al vergeten?’

‘Neenee, geen probleem. Ik leg het hem wel uit.’

‘En nog iets. Kunnen we morgen aan de fietsenstalling afspreken voor de lessen beginnen? Ik ben liever niet met Vasyl en Elena alleen als we op school aankomen.’

‘Ik zal zorgen dat ik er op tijd ben. Heb je Rani ook gevraagd?’

‘Dat heeft toch geen zin, Matthias. Rani komt altijd op het laatste nippertje naar school, dat weet je.’

Matthias grinnikte. Wat Dante zei, klopte. Meestal stonden hij en Dante al in de rij voor het hoofdgebouw wanneer Rani eindelijk verscheen. Dat deed ze met opzet. Rani was van nature een rebel en had een hekel aan de school. Elke minuut die ze er niet was, was in haar ogen een gewonnen minuut.

‘Hoe vallen die twee mee?’ vroeg hij.

‘Vasyl en Elena? Euh... goed. Ja... goed. Vasyl is niet veel van zeggen, maar Elena praat honderduit. Mooi meisje, trouwens.’

Dat laatste was geenszins overdreven, merkte Matthias onmiddellijk toen hij Dante zag aangereden